

Nagyböjt V. hete

Szombat

Ez 37,21-28 * Jn 11,45-57

„Felállítom közöttük szentélyemet, örök időkre.”

A mai Evangélium azzal kezdődik, amivel a tegnapi befejeződött: *sokan hittek Jézusban*. Van azonban egy másik csoport is, amely egyre szervezettebben készül a Jézussal való leszámolásra. Tanakodásuk során most újabb motívum bukkan fel, ezúttal politikai: Jézus azért veszélyes, mert mozgalma provokálja a rómaiakat, akik válaszul elpusztítják majd a szentélyt és a népet.

Kaifás fogalmazza meg a megoldást, és szavaiban, amelyeket a féltékenység és rosszindulat szült, amelyeknek politikai hangzatossága mögött kisszerűség és gyávaság lapul, az evangélista felismeri az isteni üzenetet, amelyet Kaifás hivatalánál fogva, mint annak az évnek a főpapja, öntudatlanul kimondott.

Addigra azonban már Jézus megvetette az új, örök szentély és az új szent nép, az Egyház alapjait. Ezekiel próféta jövendölése, amelyet a messiási időkre vonatkoztatott, ekkor kezdett beteljesedni. Megkötetett az új és örök szövetség az ártatlan Bárány, Jézus Krisztus vérében, akit az emberi hitványság adott halálra, de akinek önkéntes áldozata szerezte meg az örök békét Isten és ember között.

Mielőtt Nagyböjt utolsó hetébe lépünk s a virágvasárnapi bevonulástól egyenesen a Golgota tetejére kísérenék Jézust, szítsuk fel magunkban a vágyat, hogy Húsvétjában szívvel-lélekkel részt akarunk venni.

E Húsvét nélkül nem vidíthatna fel az ébredő természet szépsége, a tavaszi nap melengető sugara, mely előcsalogatja a földből a virágokat, a bogarakat és a gyíkokat. Minden szépség hiábavaló volna, s az élet maga is a halálra szántak tűnő álmodozása, ha Jézus Krisztus nem adta volna oda értünk önmagát áldozatul.

Ha viszonzásképpen átadjuk magunkat neki, minden halál, minden pusztulás egy új, teljes élet kezdete lesz, s bennünk épül Krisztus Testének temploma, amelyben közöttünk lakik az Úr, örök időkre.